

Нови и нови народи влизатъ въ войната и то все съ целъ да се свърши по-скоро. Не, не, тя нѣма да се свърши, а ще свърши народнитѣ спестявания, живитѣ сили — мжжетѣ, ще измори отъ мизерия женитѣ и ще остави хилави деца.

Страхъ ме съвзема като си представя картината на разорението, ако нашитѣ гладни и голи войски, следъ дълго търпение, напустнатъ позициитѣ си и оставятъ неприятеля да нахлуе въ страната. Та и това може да се случи. Азъ чухъ група войници на Бѣловската гара, като се оплаквахъ единъ другиму, не за своето тегло и мжки и не че ще паднатъ убити на полето на честъта, а за своитѣ семейства, които сж оставени на произвола на сждбата и никой не се грижи за тѣхъ.

— Ама, не бива така. . . Тамъ ни лжжатъ, че правителството се грижи. . . Какво се е погрижило. Нѣматъ солъ да замѣсятъ, поне отъ ярмата що имъ е останала, хлѣбъ да хранятъ децата. . . Нѣколко деребеовци сж останали въ селото и каквото трѣбва и каквото не, реквизираватъ. Имало три килограма вълнена прежда, за да изтъкатъ за децата дрешки и нея реквизирали. . . А още не сж платили реквизицията отъ балканската война.

— Абе, Тръпчо, тя е тргнала, ами дано не ни накаратъ да се върнемъ съ пушкитѣ, та тѣхната. . . — изпсува другъ войникъ и заканително дигна ржката си свита въ пестникъ.

Това бѣше закана, явна закана, къмъ ония, които сж длѣжни да се грижатъ и не се грижатъ. Закана къмъ ония, които стоятъ на топло изъ разнитѣ канцеларии, скитатъ по кафенетата, търгуватъ и отгоре надъ всички издевателства, които вършатъ за смѣтка на умиращитѣ по фронтоветѣ, кощунствуватъ съ тѣхнитѣ семейства.

— Като не сме били готови за война, защо ни заставиха да напуснемъ домоветѣ си и да оставяме децата си да умиратъ отъ гладъ? — пита другъ.

— Хайде оставете тия нехелити приказки, каквато ни е залюляла, такава и ще ни долюлѣй. — Съветва единъ по-старъ войникъ и всички млъкнаха и всѣки се отдаде на своитѣ черни мисли.